

Днесъ е срѣда — ще може! Прибирете се, да си видимъ и ние празника.

Тя го изгледа изненадано и като че искаше да му възрази, ала устата ѝ не се отвори: мжка бѣше склочила челюститѣ ѝ.

Той засърба чая, като подсмърчаше изъ носъ.

А тя, вгледана въ него, се питаше: — Дасе върна при него и да прѣкарамъ цѣла зима, цѣла вѣчностъ съ него! При тия мисълъ душата ѝ се задушваше. И ако той бѣ погледналъ очитѣ ѝ, щѣше да види сълзитѣ, готови да бликнатъ. Ала той спокойно изпи чая, погледна часовника си и като стана, тихо завърши: —

— Трѣбва да вървя. Търговецътъ чака, а това слънце ще изсуши вълната. За въ сжбота ще изпратя файтонъ. Азъ нѣма защо да идвамъ не ли?

И безъ да взема сбогомъ, слѣзе изъ стълбата, мислейки, че жена му ще го съпроводи. Ала тя обори на масата глава и се разхълпа.

Майката се приближи и гнѣвно я смѣра.

Иди ти! ти го изпрати; азъ не мога! едва продума Ана. Старата жена се озърна да види дали той не чака и като се увѣри, че Ана нѣма да иде подирѣ му, спустна се подиръ зетя си, за да не угорчи грижливия съпругъ.

А Ана, щомъ видѣ, че мжжъ ѝ си трѣгва, влѣзе въ стаята си, душена отъ сълзи, захлупи се на възглавницата и потрѣсни ридания оглушиха стаята.

VI.

Майката отвори сърдито вратата. Очитѣ ѝ свѣтѣха отъ негодувание: — тя идѣше да се кара на Ана. Ала щомъ ѝ видѣ захлупила глава — смили се майчино сърдце. Тихо пристѣпи и застана до дъщеря си, вгледана въ разрошената ѝ глава, що се търсѣше отъ хълцане.

Съ просълзени очи, старата жена седна до дъщеря си, сложи ржка на главата ѝ и като почна да я глади, продума съ състрадание:

— Стига толкова, Ано! стига!

Ана не вдигаше глава. Дочула гласа на майка си, тя още по се разтѣжи и по-силно почнаха да се душатъ гърдитѣ ѝ.